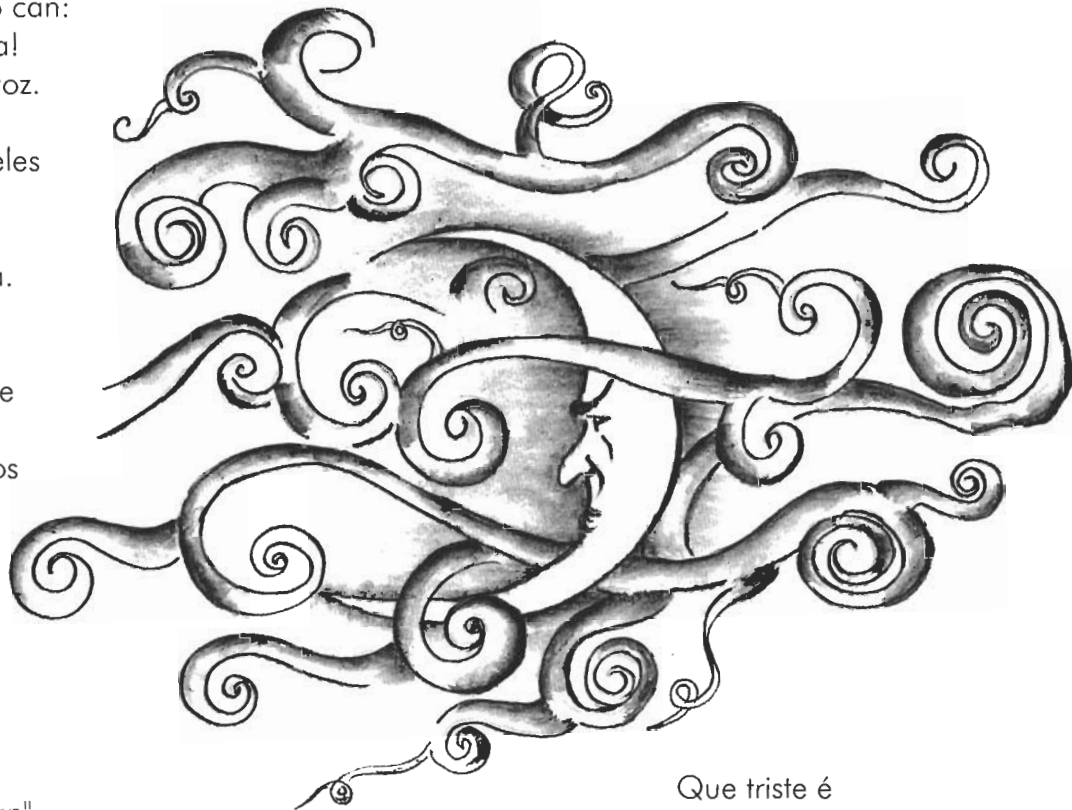

Tres reflexións a xeito de poemas

Dille a soedade ó can:

"Ladra can. ¡Ladra!
Ladra, ti que tes voz.
Ladra por min
e tamén por aqueles
que non a teñen
ou llela taparon.
¡Ladra! Can ladra.
Ladra á lúa,
ladra ó vento.
Ladra a quen pase
polo rueiro.
Que os teus ladros
sexan a voz
dos oprimidos,
os explotados
e os marxidados.
Tamén daqueles,
que por medo
ou cobardía,
calan e calan.
Por sempre... calan".

(C. de Y.)

A Terra é...
o berce onde nacemos.

A Terra é...
a eira onde vivimos.

A Terra é...
sustento, cama e alegría.

A Terra é...
o vagar da nosa vida.

A Terra é...
por fin, descanso eterno.

Pois logo...
¿Por qué a estragamos?.

(C. de Y.)

Que triste é
querer falar e non ter voz,
mirar e non ter vista.
¡Qué triste é!
Máis triste é
falar sen saber
e ver sen mirar.
Pero...aínda é
Moito máis triste
aquele, que sabendo,
di o que non é
ou, podendo ver,
mira a onde non é.
Pobre deste último,
pois sen el o saber
tres eivas ten.
¡Que triste é!

(C. de Y.)